

WYROK TRYBUNAŁU (pierwsza izba)

z dnia 15 listopada 2012 r. (*)

Rolnictwo – Rozporządzenie (EWG) nr 1443/82 – Artykuł 3 ust. 4 – Stosowanie systemu kwot w sektorze cukru – Nadwyżkowa ilość cukru stwierdzona przez władze państwa członkowskiego podczas następczej kontroli przeprowadzonej u producenta – Uwzględnienie tej nadwyżki przy ustalaniu ostatecznej produkcji w roku gospodarczym, w którym stwierdzono rozbieżność

W sprawie C-131/11

mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 267 TFUE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Düsseldorf (Niemcy) postanowieniem z dnia 8 marca 2011 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 17 marca 2011 r., w postępowaniu:

Pfeifer & Langen KG

przeciwko

Hauptzollamt Aachen,

TRYBUNAŁ (pierwsza izba),

w składzie: A. Tizzano, prezes izby, A. Borg Barthet, M. Ilešič, M. Safjan (sprawozdawca) i M. Berger, sędziowie,

rzecznik generalny: E. Sharpston,

sekretarz: A. Impellizzeri, administrator,

uwzględniając procedurę pisemną i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 9 lutego 2012 r.,

rozważywszy uwagi przedstawione:

– w imieniu Pfeifer & Langen KG przez D. Ehlego i C.M. Hagemanna, Rechtsanwälte,

– w imieniu Hauptzollamt Aachen przez M. Lambertza i R.M. Gleim - Arnold, działających w charakterze pełnomocników,

– w imieniu Komisji Europejskiej przez P. Rossiego i B. Schimę, działających w charakterze pełnomocników,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 29 marca 2012 r.,

wydaje następujący

Wyrok

1 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni art. 3 ust. 4 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 1443/82 z dnia 8 czerwca 1982 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania systemu kwot w sektorze cukru (Dz.U. L 158, s. 17, i sprostowanie Dz.U. 1982, L 169, s. 39), zmienionego rozporządzeniem Komisji (WE) nr 392/94 z dnia 23 lutego 1994 r. (Dz.U. L 53, s. 7) (zwanego dalej „rozporządzeniem nr 1443/82”).

2 Wniosek ten został złożony w ramach sporu między Pfeifer & Langen KG (zwaną dalej „Pfeifer & Langen”) a Hauptzollamt Aachen w przedmiocie nadwyżkowej ilości cukru stwierdzonej przez władze niemieckie podczas następczej kontroli przeprowadzonej u producenta oraz w przedmiocie roku gospodarczego, do którego należy przypisać tę nadwyżkę.

Ramy prawne

3 Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1785/81 z dnia 30 czerwca 1981 r. w sprawie wspólnej organizacji rynków w sektorze cukru (Dz.U. L 177, s. 4), zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1148/98 z dnia 2 czerwca 1998 r. (Dz.U. L 159, s. 38) (zwane dalej „rozporządzeniem podstawowym”, miało na celu utrzymanie w ramach wspólnej organizacji rynków w sektorze cukru (zwanego dalej „WOR cukru”) niezbędnych gwarancji w odniesieniu do zatrudnienia i standardu życia producentów produktów podstawowych oraz wytwórców cukru we Wspólnocie Europejskiej oraz zapewnienie bezpieczeństwa dostaw cukru dla wszystkich konsumentów po rozsądnych cenach poprzez stabilizację rynku cukru.

4 W tych celach rozporządzenie podstawowe regulowało produkcję, przywóz i wywóz cukru. Przewidywało ono w szczególności system kwot produkcyjnych przyznawanych przedsiębiorstwom, który zgodnie z motywem piętnastym stanowił środek zapewnienia producentom cen wspólnotowych i zbytu ich produkcji.

5 W ramach tego systemu kwot każdemu państwu członkowskiemu przyznano między innymi ilość podstawową produkcji krajowej na każdy rok gospodarczy (to znaczy od 1 lipca jednego roku do 30 czerwca roku następnego). Ilość ta była rozdzielana w każdym państwie członkowskim na podstawie kryteriów ustalonych w rozporządzeniu podstawowym między producentów cukru w postaci kwot produkcyjnych A i B.

6 Artykuł 24 ust. 1 akapit drugi rozporządzenia podstawowego stanowił:

„W rozumieniu niniejszego rozporządzenia:

a) »cukier A« [...] oznacza każdą wielkość produkcji cukru [...] przypisaną do danego roku gospodarczego wyprodukowaną w ramach kwoty A danego przedsiębiorstwa;

b) »cukier B« [...] oznacza każdą wielkość produkcji cukru [...] przypisaną do danego roku gospodarczego wyprodukowaną przez dane przedsiębiorstwo przekraczającą przysługującą mu kwotę A, lecz w ramach przysługujących mu łącznie kwot A i B;

c) »cukier C« [...] oznacza każdą wielkość produkcji cukru [...] przypisaną do danego roku gospodarczego wyprodukowaną albo przez dane przedsiębiorstwo przekraczającą przysługujące mu łącznie kwoty A i B, albo przez przedsiębiorstwo, któremu nie przysługuje kwota” [tłumaczenie nieoficjalne, podobnie jak wszystkie cytaty z tego rozporządzenia poniżej].

7 Cukier objęty kwotą A, który odpowiadał spożyciu we Wspólnocie, mógł być swobodnie wprowadzany do obrotu na wspólnym rynku, a jego zbył był gwarantowany ceną interwencyjną. Cukier objęty kwotą B również mógł być swobodnie wprowadzany do obrotu na wspólnym rynku, ale bez gwarancji ceny interwencyjnej, albo mógł być wywożony do krajów trzecich z refundacją wywozową. Cukier C nie kwalifikował się ani do systemu wsparcia cen, ani do systemu refundacji wywozowych.

8 Ze względu na to, że WOR cukru opierała się na systemie samofinansowania, koszty refundacji wywozowych były finansowane z opłat produkcyjnych, nie pobierano natomiast żadnej opłaty od produkcji cukru C. Ponadto cukier C należało wywieźć ze Wspólnoty w celu sprzedaży na rynku światowym.

9 W tym kontekście art. 26 rozporządzenia podstawowego stanowił:

„1. [...] cukru C, który nie został przeniesiony na podstawie art. 27 [...], nie można zbywać na rynku wewnętrznym Wspólnoty i należy wywieźć w stanie naturalnym przed dniem 1 stycznia następującym po zakończeniu danego roku gospodarczego.

[...]

3. Przepisy wykonawcze do niniejszego artykułu przyjmuje się zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 41.

Przewidują one w szczególności pobieranie opłaty od cukru C [...], o który[m] mowa w ust. 1, któr[ego] wywóz w stanie naturalnym w przewidzianym terminie nie został wykazany do dnia, który zostanie jeszcze określony”.

10 Artykuł 27 ust. 1 i 2 rozporządzenia podstawowego stanowił:

„1. Każde przedsiębiorstwo może podjąć decyzję o przeniesieniu na następny rok gospodarczy, z zaliczeniem na poczet produkcji tego roku, całości lub części produkcji cukru przekraczającej kwotę »A«. Decyzja taka jest nieodwołalna.

[...]

2. Przedsiębiorstwa podejmujące decyzję, o której mowa w ust. 1:

– informują dane państwo członkowskie przed dniem 1 lutego o wielkości produkcji cukru do przeniesienia,

– zobowiązują się do przechowania wielkości do przeniesienia przez okres dwunastu kolejnych miesięcy, którego początek należy jeszcze określić. Za okres ten koszty

przechowania zwracane są zgodnie z art. 8 również za przeniesiony cukier C oraz za cukier A i cukier B, które stały się przeniesionym cukrem C w zastosowaniu art. 23 ust. 4a.

[...]”.

11 Artykuł 27 ust. 3 rozporządzenia podstawowego przewidywał:

„Przepisy wykonawcze do niniejszego artykułu, które mogą przewidywać limit ilości cukru dopuszczonych do przeniesienia, przyjmuje się zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 41.

Przewidują one w szczególności pobieranie opłaty od ilości przechowywanej [...], która zostanie zbyta w przewidzianym okresie przechowywania”.

12 Artykuł 28 rozporządzenia podstawowego określał kryteria ustalania opłat produkcyjnych, w szczególności od produkcji cukru A i B. Opłaty te były pobierane przez państwa członkowskie.

13 Przyjęte na podstawie art. 26 ust. 3 rozporządzenia podstawowego rozporządzenie Komisji (EWG) nr 2670/81 z dnia 14 września 1981 r. ustanawiające szczegółowe przepisy wykonawcze dotyczące produkcji cukru przewyższającej kwotę (Dz.U. L 262, s. 14), zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 158/96 z dnia 30 stycznia 1996 r. (Dz.U. L 24, s. 3) (zwane dalej „rozporządzeniem nr 2670/81”), określało warunki, w których wywóz cukru C uznawano za dokonany.

14 Artykuł 1 ust. 1 rozporządzenia nr 2670/81 miał brzmienie następujące:

„Produkty określone w art. 26 ust. 1 rozporządzenia (EWG) nr 1785/81 uznaje się za wywiezione, jeżeli:

a) bez uszczerbku dla innych przepisów niniejszego rozporządzenia dowód określony w art. 2 jest w posiadaniu właściwej agencji państwa członkowskiego produkcji, bez względu na to, z którego z państw członkowskich cukier C [...] [został] wywiezion[y];

b) dane zgłoszenie wywozowe zostaje przyjęte przez państwo członkowskie wywozu przed dniem 1 stycznia następującym po zakończeniu roku gospodarczego, w którym cukier C [...] [został] wyprodukowan[y];

c) cukier C [...] lub odpowiadająca [mu] ilość w rozumieniu art. 2 ust. 3 opuściła wspólnotowy obszar celny nie później niż 60 dni od dnia 1 stycznia określonego w lit. b);

d) produkt został wywieziony bez refundacji lub opłat wyrównawczych jako cukier biały lub cukier surowy, który nie został poddany denaturacji [...].

Poza przypadkami działania siły wyższej, jeżeli którykolwiek z warunków przewidzianych w akapicie pierwszym nie zostanie spełniony, dane ilości cukru C [...] uważa się za zbyte na rynku wewnętrznym.

W przypadkach działania siły wyższej właściwa agencja państwa członkowskiego, na którego terytorium cukier C [...] [został] wyprodukowan[y], podejmuje decyzję w sprawie niezbędnych środków na podstawie okoliczności powoływanych przez zainteresowaną stronę.

W przypadku gdy cukier C [...] [jest] wywożon[y] z terytorium państwa członkowskiego innego niż to, w którym został wyprodukowan[y], środki te są podejmowane po otrzymaniu, w odpowiednim przypadku, opinii właściwych władz tego państwa członkowskiego”.

15 Artykuł 3 ust. 1 rozporządzenia nr 2670/81 przewidywał:

„Zainteresowane państwo członkowskie nakłada na ilości, które w rozumieniu art. 1 ust. 1 zostały zbyte na rynku wewnętrznym, opłatę na cukier C za 100 kg odpowiednio cukru białego lub surowego [...], równ[ą] sumie:

– najwyższej opłaty przywozowej stosowanej w odniesieniu do danego produktu w ciągu okresu obejmującego rok gospodarczy, w trakcie którego dany cukier C [...] [został] wyprodukowan[y], i sześć miesięcy od tego roku gospodarczego,

oraz

– 1,21 [EUR]”.

16 Artykuł 1 ust. 1 rozporządzenia nr 1443/82 stanowił:

„W rozumieniu art. 26–29 rozporządzenia [podstawowego] produkcja cukru oznacza łączną ilość wyrażoną jako cukier biały:

- a) cukru białego;
- b) cukru surowego;
- c) cukru inwertowanego;

[...]” [tłumaczenie nieoficjalne, podobnie jak wszystkie cytaty z tego rozporządzenia poniżej].

17 Artykuł 3 rozporządzenia nr 1443/82 stanowił:

„1. Przed dniem 15 lutego każdego roku państwa członkowskie ustalają wstępną wielkość produkcji cukru [...] na bieżący rok gospodarczy dla każdego przedsiębiorstwa znajdującego się na ich terytorium.

[...]

3. Przed dniem 1 października każdego roku państwa członkowskie ustalają ostateczną wielkość produkcji cukru [...] każdego przedsiębiorstwa w poprzednim roku gospodarczym.

4. Jeżeli po ustaleniu ostatecznej wielkości produkcji cukru, o którym mowa w ust. 3, stwierdzone zostaną rozbieżności, są one brane pod uwagę przy ustalaniu ostatecznej wielkości produkcji w roku gospodarczym, w którym rozbieżność została stwierdzona”.

18 Artykuł 4 rozporządzenia nr 1443/82 stanowił:

„1. Z zastrzeżeniem kolejnych ustępów produkcja cukru [...] przedsiębiorstwa w rozumieniu art. 26–29 rozporządzenia [podstawowego] oznacza ilość cukru [...] faktycznie wyprodukowaną przez to przedsiębiorstwo.

2. Całkowitą produkcją cukru w danym roku gospodarczym jest produkcja określona w ust. 1, powiększona o ilość przeniesioną na ten rok gospodarczy i pomniejszona o ilość cukru przeniesioną na następny rok gospodarczy”.

19 Artykuł 23 rozporządzenia Rady nr 1009/67/EWG z dnia 18 grudnia 1967 r. w sprawie wspólnej organizacji rynków w sektorze cukru (Dz.U. 308, s. 1) przewidywał:

„1. Państwa członkowskie ustalają kwotę podstawową albo dla każdej fabryki, albo dla każdego przedsiębiorstwa produkującego cukier na ich terytorium. Bez uszczerbku dla przepisów przyjętych na podstawie ust. 3 lub 4 ta kwota podstawowa jest ustalana poprzez pomnożenie średniej rocznej produkcji cukru danej fabryki lub przedsiębiorstwa w latach gospodarczych od 1961/1962 do 1965/1966 przez współczynnik wyrażający stosunek między ilością podstawową państwa członkowskiego a średnią roczną produkcją cukru w tym państwie we wskazanym okresie.

Ilość podstawowa wynosi w przypadku:

Niemiec – 1 750 000 ton cukru białego,

Francji – 2 400 000 ton cukru białego,

Włoch – 1 230 000 ton cukru białego,

Niderlandów – 550 000 ton cukru białego,

UGBL – 550 000 ton cukru białego.

2. Ustalając kwoty podstawowe na przedsiębiorstwo, państwo członkowskie podejmuje niezbędne środki w celu uwzględnienia interesów plantatorów buraków cukrowych i plantatorów trzciny cukrowej.

3. Rada przyjmuje ogólne reguły stosowania ust. 1 i ewentualne odstępstwa od jego przepisów, stanowiąc na wniosek Komisji zgodnie z procedurą głosowania przewidzianą w art. 43 ust. 2 traktatu.

4. Jeżeli przepisy wykonawcze do niniejszego artykułu okażą się konieczne, są one przyjmowane zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 40” [tłumaczenie nieoficjalne].

20 Rozporządzenie nr 1009/67 zostało uchylone rozporządzeniem Rady (EWG) nr 3330/74 z dnia 19 grudnia 1974 r. w sprawie wspólnej organizacji rynków w sektorze cukru (Dz.U. L 359, s. 1).

21 Rozporządzenie podstawowe zostało uchylone i zastąpione rozporządzeniem (WE) nr 2038/1999 z dnia 13 września 1999 r. w sprawie wspólnej organizacji rynków w sektorze cukru (Dz.U. L 252, s. 1).

22 Rozporządzenie nr 2670/81 zostało uchylone i zastąpione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 967/2006 z dnia 29 czerwca 2006 r. ustanawiającym szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 318/2006 w odniesieniu do pozakwotowej produkcji cukru (Dz.U. L 176, s. 22).

23 Rozporządzenie nr 1443/82 zostało uchylone i zastąpione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 314/2002 z dnia 20 lutego 2002 r. ustanawiającym szczegółowe zasady stosowania systemu kwot w sektorze cukru (Dz.U. L 50, s. 40).

24 Niemniej ze względu na datę okoliczności faktycznych, których dotyczy postępowanie główne, stosuje się do niego rozporządzenie podstawowe oraz rozporządzenia nr 2670/81 i 1443/82.

Postępowanie przed sądem krajowym i pytanie prejudycjalne

25 Z postanowienia odsyłającego wynika, że Pfeifer & Langen produkuje cukier w swoich zakładach w Elsdorf, Euskirchen, Appeldorn i Lage (Niemcy).

26 W następstwie zgłoszenia tego przedsiębiorstwa z dnia 8 września 1998 r. Hauptzollamt Köln-West decyzją z dnia 25 września 1998 r. ustalił ostateczną wielkość jego produkcji cukru w roku gospodarczym 1997/1998.

27 W dniu 4 listopada 1999 r. Hauptzollamt für Prüfungen Köln rozpoczął kontrolę u Pfeifer & Langen. W dniu 16 stycznia 2003 r. Hauptzollamt Krefeld kontynuował tę kontrolę, która dotyczyła między innymi opłaty produkcyjnej od cukru należnej za rok gospodarczy 1997/1998.

28 W raporcie z dnia 9 maja 2006 r. kontrolerzy wskazali, że wykryli nadwyżkę produkcji w stosunku do zgłoszenia Pfeifer & Langen. W konsekwencji decyzją z dnia 28 grudnia 2006 r. Hauptzollamt Aachen stwierdził, że Pfeifer & Langen w roku gospodarczym 1997/1998 wyprodukowała nadwyżkę cukru w ilości odpowiadającej 9657,4 t cukru białego. Drugą decyzją z tego samego dnia Hauptzollamt Aachen nałożył na Pfeifer & Langen opłatę od cukru C w wysokości 5 810 857,58 EUR z tytułu tej nadwyżki produkcji.

29 Pfeifer & Langen wniosła odwołania od tych dwóch decyzji, podnosząc w szczególności, że art. 3 ust. 4 rozporządzenia nr 1443/82 nie pozwala na przypisanie rzekomej nadwyżki produkcji do roku gospodarczego 1997/1998, gdyż nie została ona wykryta przed dniem 1 października 1998 r.

30 Decyzją z dnia 27 kwietnia 2010 r. Hauptzollamt Aachen oddalił odwołania Pfeifer & Langen, uzasadniając w szczególności, że stwierdzona nadwyżka produkcji została słusznie przypisana do roku gospodarczego 1997/1998, gdyż art. 3 ust. 4 rozporządzenia nr 1443/82 mógł mieć zastosowanie jedynie do produkcji zgłoszonej przez producenta. Co się tyczy stwierdzonych następnie nadwyżek produkcji, które nie zostały zgłoszone, należy przypisać je jego zdaniem do roku gospodarczego, w którym zostały wyprodukowane.

31 Poza tym decyzją również z dnia 27 kwietnia 2010 r. Hauptzollamt Aachen zmienił swoją decyzję ustalającą z dnia 28 grudnia 2006 r., ustalając, że w roku gospodarczym 1997/1998 nadwyżka produkcji wyniosła 6922,1 t. Inną decyzją z tego samego dnia zmienił swoją decyzję w sprawie opłaty z dnia 28 grudnia 2006 r., nakładając na Pfeifer & Langen opłatę produkcyjną w wysokości 4 165 027,57 EUR.

32 Pfeifer & Langen wskazała na rozprawie, że nadwyżka ta stanowiła 1,4% całości jej produkcji cukru w roku gospodarczym 1997/1998.

33 Pfeifer & Langen wniosła skargę na wspomnianą decyzję do Finanzgericht Düsseldorf.

34 Zdaniem sądu odsyłającego rozstrzygnięcie zawisłego przed nim sporu zależy od tego, czy nadwyżkę cukru stwierdzoną po zakończeniu roku gospodarczego 1997/1998 w ramach kontroli przeprowadzonej u Pfeifer & Langen należy przypisać do tego roku gospodarczego, czy do późniejszego roku gospodarczego.

35 Sąd odsyłający podkreśla w tym względzie, że art. 3 ust. 4 rozporządzenia nr 1443/82 jest wprawdzie zgodny z wyrokiem Trybunału z dnia 30 stycznia 1974 r. w sprawie 159/73 Hannoversche Zucker, Rec. s. 121, pkt 6, ale że wyrok ten dotyczył ilości nadwyżkowych

wyprodukowanych przed wejściem w życie WOR cukru, co nie ma miejsca w postępowaniu głównym.

36 Poza tym sąd odsyłający zaznacza, że zgodnie z rozporządzeniem podstawowym kwoty produkcyjne przyznane przedsiębiorstwom dotyczą ilości wyprodukowanych w ciągu jednego roku gospodarczego. Zastosowanie art. 3 ust. 4 rozporządzenia nr 1443/82 do ilości nadwyżkowych cukru stwierdzonych po upływie roku gospodarczego prowadziłoby natomiast do przeniesienia tej produkcji na późniejszy rok gospodarczy. W tych warunkach sąd odsyłający ma wątpliwości co do zgodności takiej wykładni z systemem kwot produkcyjnych.

37 W tych okolicznościach Finanzgericht Düsseldorf postanowił zawiesić postępowanie i skierować do Trybunału następujące pytanie prejudycjalne:

„Czy art. 3 ust. 4 rozporządzenia nr 1443/82 należy interpretować w ten sposób, że przepisem tym objęte są także nadwyżki stwierdzone przez urząd w ramach następczej kontroli u producenta?”.

W przedmiocie pytania prejudycjalnego

38 Swoim pytaniem sąd odsyłający zmierza zasadniczo do ustalenia, czy art. 3 ust. 4 rozporządzenia nr 1443/82 należy interpretować w ten sposób, że ma on zastosowanie w sytuacji, w której w ramach następczej kontroli przeprowadzonej u producenta władze krajowe stwierdziły nadwyżkową ilość cukru.

39 Na wstępie należy przypomnieć, że rok gospodarczy trwał od dnia 1 lipca jednego roku do dnia 30 czerwca roku następnego. Zgodnie z art. 3 ust. 1 rozporządzenia nr 1443/82 państwa członkowskie były zobowiązane ustalić przed dniem 15 lutego każdego roku wstępną wielkość produkcji cukru na bieżący rok gospodarczy dla każdego przedsiębiorstwa znajdującego się na ich terytorium. Zgodnie z ust. 3 tego artykułu były następnie zobowiązane do ustalenia przed dniem 1 października każdego roku ostatecznej wielkości produkcji cukru każdego przedsiębiorstwa w poprzednim roku gospodarczym.

40 Zgodnie z ust. 4 wspomnianego artykułu, jeżeli po ustaleniu tej ostatecznej wielkości produkcji cukru „stwierdzone zostaną rozbieżności, są one brane pod uwagę przy ustalaniu ostatecznej wielkości produkcji w roku gospodarczym, w którym rozbieżność została stwierdzona”.

41 Ten ostatni przepis, będący przedmiotem pytania prejudycjalnego, jest sformułowany tak samo jak art. 2 ust. 3 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 700/73 z dnia 12 marca 1973 r., ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania systemu kwot w sektorze cukru (Dz.U. L 67, s. 12). Należy zaznaczyć, że w wyżej wymienionym wyroku w sprawie Hannoversche Zucker Trybunał odniósł się do art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 700/73.

42 Sprawa, w której zapadł ten wyrok, dotyczyła nadwyżkowej ilości cukru stwierdzonej w ramach urzędowej inwentaryzacji zapasów przeprowadzonej po dniu 1 lipca 1968 r. – dacie wejścia w życie WOR cukru – która jednak została wyprodukowana przed tą datą.

43 Jak zaznaczył Trybunał w pkt 3 wyżej wymienionego wyroku w sprawie Hannoversche Zucker, zadane pytanie dotyczyło tego, czy do celów obliczenia opłaty produkcyjnej nadwyżkę tę należało przypisać do okresu poprzedzającego wejście w życie WOR, cukru czy do pierwszego roku gospodarczego pod rządami tej wspólnej organizacji, albo też do roku, w którym nadwyżka ta została stwierdzona.

44 W tym względzie Trybunał w szczególności zauważył w pkt 5 tego wyroku, że biorąc pod uwagę warunki techniczne przechowywania cukru, inwentaryzacje zapasów mogą mieć miejsce wyłącznie w wieloletnich odstępach i że w praktyce trudno jest – w przypadku stwierdzenia ilości nadwyżkowej w stosunku do zapasów obliczonych w oparciu o rachunkowość producenta – określić dokładnie faktyczny rok wyprodukowania takiej nadwyżki.

45 Trybunał dodaje w tym samym punkcie, że przypisanie danej nadwyżki do jednego z poprzednich lat gospodarczych spowodowałoby konieczność sprostowania wielkości produkcji ustalonych ostatecznie dla tej kampanii zarówno w odniesieniu do indywidualnego przedsiębiorstwa, jak też państwa członkowskiego i całej Wspólnoty, oraz że sprostowanie takie ze względu na konsekwencje, które wynikałyby z niego z mocą wsteczną dla obliczenia kwot produkcyjnych i opłat, które należy pobrać z tytułu produkcji nadwyżkowej, oznaczałoby komplikacje administracyjne nieproporcjonalne do pożądanego skutku.

46 Trybunał stwierdził w pkt 6 wspomnianego wyroku, że w tych okolicznościach na zadane pytania należy odpowiedzieć w ten sposób – formalnie potwierdzony zresztą rozporządzeniem nr 700/73 mającym zastosowanie od dnia 15 marca 1973 r. – że rozbieżność stwierdzoną po ustaleniu ostatecznej wielkości produkcji należy uwzględnić w kampanii, w której została stwierdzona.

47 Należy jednak stwierdzić, że okoliczności postępowania głównego różnią się od okoliczności postępowania, w którym zapadł wyżej wymieniony wyrok w sprawie Hannoversche Zucker, gdyż nadwyżka cukru stwierdzona w tej ostatniej sprawie dotyczyła

produkcji cukru, która nie była wyższa od kwoty ustanowionej w obowiązującej regulacji, to jest w art. 23 rozporządzenia nr 1009/67. Kwota ta odpowiadała zasadniczo sumie przewidzianych w rozporządzeniu podstawowym kwot oznaczonych jako „cukier A” i „cukier B”.

48 Tymczasem bezsporne jest, że nadwyżka cukru stwierdzona w postępowaniu głównym stanowi cukier C w rozumieniu art. 24 ust. 1 lit. a) rozporządzenia podstawowego, a nie cukier A lub B. Okoliczności tej nie kwestionuje poza tym żaden z zainteresowanych wskazanych w art. 23 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, którzy przedstawili swoje uwagi przed Trybunałem.

49 W konsekwencji, choć rozwiązanie przyjęte przez Trybunał w wyżej wymienionym wyroku w sprawie *Hannoversche Zucker* pozostaje ważne w odniesieniu do ustalenia ostatecznej wielkości produkcji cukru dotyczącej kwot A i B, należy sprawdzić, czy art. 3 ust. 4 rozporządzenia nr 1443/82 ma również zastosowanie w sytuacji, w której nadwyżkowa ilość cukru stwierdzona przez władze krajowe w ramach następczej kontroli przeprowadzonej u producenta stanowi cukier C.

50 W tym względzie należy stwierdzić, że treść art. 3 ust. 4 rozporządzenia nr 1443/82 nie zawiera niczego, co pozwalałoby na uznanie, iż jego materialny zakres zastosowania miałby być ograniczony do cukru A i B.

51 Niemniej przepis ten należy interpretować w świetle ogólnej systematyki oraz celów unijnej regulacji dotyczącej WOR cukru.

52 W tym kontekście należy uwzględnić fakt, iż rozporządzenie podstawowe ustanowiło specjalny system traktowania nadwyżek stanowiących cukier C. Zgodnie z tym systemem producent cukru, który przekroczył kwoty cukru A i B i posiadał również pewną ilość cukru C, miał wybór w odniesieniu do cukru C.

53 Z jednej strony mógł bowiem – jak przewidywał art. 26 ust. 1 rozporządzenia podstawowego – wywieźć ten cukier C przed dniem 1 stycznia następującym po zakończeniu danego roku gospodarczego. Jeżeli nie wykazano, że wywóz tego cukru został dokonany w wymaganym terminie, producent był zobowiązany do wniesienia opłaty należnej na podstawie art. 26 ust. 3 tego rozporządzenia.

54 Z drugiej strony zgodnie z art. 27 ust. 1 i 2 rozporządzenia podstawowego producent mógł zdecydować o przeniesieniu tej ilości cukru na następny rok gospodarczy, o czym właściwe państwo członkowskie powinno było zostać poinformowane przed dniem 1 lutego.

Jeżeli pewna ilość cukru, która została przeniesiona w ten sposób, została zbyta na rynku wewnętrznym w przewidzianym okresie przechowywania, pobierano również opłatę od zbytej ilości cukru.

55 Wynika z tego, że odpowiednio w dniu 1 stycznia lub 1 lutego należało jednoznacznie stwierdzić status nadwyżek stanowiących cukier C.

56 Tymczasem wykładnia art. 3 ust. 4 rozporządzenia nr 1443/82, która pozwalałaby przypisać te nadwyżki cukru do roku gospodarczego, w którym zostały one stwierdzone, naruszałaby cel systemu cukru C, którym było zapobieżenie zbyciu tego cukru na rynku wewnętrznym.

57 Mianowicie gdyby było możliwe, by cukier C tak jak cukier A i B był uwzględniany zgodnie z art. 3 ust. 4 rozporządzenia nr 1443/82 przy ustalaniu ostatecznej wielkości produkcji roku gospodarczego, w którym stwierdzono rozbieżność, nie skłaniałoby to producentów w żaden sposób do wywozu tych nadwyżek cukru lub do zgłoszenia ich i przeniesienia na następny rok gospodarczy. Tym samym nie byłoby wykluczone, iż producenci przechowywaliby nieskończenie te same nadwyżki cukru, które mogłyby być stale przypisywane do roku gospodarczego, w którym zostały stwierdzone, nawet gdyby chodziło w rzeczywistości o przeniesienie cukru z poprzedniego roku gospodarczego.

58 Otóż sytuacja taka nie tylko utrudniałaby skuteczną kontrolę wprowadzania do obrotu cukru C, lecz również naruszałaby art. 27 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, który przewidywał, iż ilości cukru dopuszczone do przeniesienia mogą być ograniczone.

59 Co się tyczy argumentu Hauptzollamt Aachen, iż art. 3 ust. 4 rozporządzenia nr 1443/82 miał zastosowanie wyłącznie, jeżeli producent nie miał wiedzy o istnieniu nadwyżki w chwili, gdy deklarował swoją ostateczną wielkość produkcji cukru, to obok trudności, na które napotyka wykazanie wystąpienia takiej okoliczności, należy przypomnieć, że rozważny i zorientowany w stanie prawnym przedsiębiorca, oceniając korzyści, jakie może przynieść obrót cukrem, powinien uwzględnić ryzyko związane z tym towarem, w szczególności trudność w jednoznacznym określeniu wyprodukowanej ilości cukru, i przyjąć to ryzyko jako część normalnych niedogodności właściwych tej produkcji.

60 Należy ponadto wskazać, że system mający zastosowanie do cukru C, przewidziany w rozpatrywanej tu regulacji, opiera się na kryteriach obiektywnych i ma zastosowanie niezależnie od jakiegokolwiek intencji ze strony producenta, noszącej znamiona oszustwa. Tym samym opłaty przewidziane w przypadku braku wywiezienia cukru C w terminie wymaganym w art. 26 ust. 1 rozporządzenia podstawowego lub w przypadku wprowadzenia go na rynek wewnętrzny zgodnie z art. 27 ust. 3 tego rozporządzenia powinny być zostać

pobrane bez uwzględniania ewentualnego zachowania producenta, które nosiłoby znamiona oszustwa.

61 Z powyższego wynika, że zakresu zastosowania art. 3 ust. 4 rozporządzenia nr 1443/82 nie można rozszerzyć na cukier C.

62 W konsekwencji na zadane pytanie należy odpowiedzieć, że art. 3 ust. 4 rozporządzenia nr 1443/82 należy interpretować w ten sposób, iż nie ma on zastosowania w sytuacji, w której nadwyżkowa ilość cukru została stwierdzona przez władze krajowe w ramach następczej kontroli u producenta, jeżeli ta ilość nadwyżkowa stanowi cukier C.

W przedmiocie kosztów

63 Dla stron postępowania przed sądem krajowym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed tym sądem, do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż poniesione przez strony postępowania przed sądem krajowym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (pierwsza izba) orzeka, co następuje:

Artykuł 3 ust. 4 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 1443/82 z dnia 8 czerwca 1982 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania systemu kwot w sektorze cukru, zmienionego rozporządzeniem Komisji (WE) nr 392/94 z dnia 23 lutego 1994 r., należy interpretować w ten sposób, iż nie ma on zastosowania w sytuacji, w której nadwyżkowa ilość cukru została stwierdzona przez władze krajowe w ramach następczej kontroli u producenta, jeżeli ta ilość nadwyżkowa stanowi cukier C.

Podpisy

* Język postępowania: niemiecki.